

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a členů JUDr. Jitky Dýškové, Mgr. Stanislava Moláka, Mgr. Jana Valenty, Mgr. Štěpána Holuba a JUDr. Petry Janouškové o návrhu **předsedy kontrolní komise Exekutorské komory ČR** ze dne 24. 3. 2020 na zahájení kárného řízení proti kárně obviněnému **Mgr. Pavlu Preusovi**, soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Praha 8, se sídlem Kodaňská 1441/46, Praha 10, zast. JUDr. Jakubem Křížem, Ph.D., advokátem se sídlem Týnská 633/12, Praha 1, v neveřejném zasedání konaném dne 10. 6. 2020,

t a k t o :

Podle § 14 písm. a) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, **se řízení** o kárné žalobě proti kárně obviněnému **Mgr. Pavlu Preusovi**, soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Praha 8, se sídlem Kodaňská 1441/46, Praha 10,

pro skutky, že

1. jakožto soudní exekutor pověřený výkonem exekutorského úřadu po přesně nezjištěnou dobu, nejméně však od 25. října 2016 do 19. února 2019, systematickým způsobem, nejméně však v příkazech k úhradě nákladů exekuce čj. 204 EX 1235/16 - 63 ze dne 25. října 2016, 1532/16 - 63 ze dne 4. listopadu 2016, 2543/16 - 67 ze dne 30. prosince 2016, 3303/16 - 54 ze dne 5. ledna 2017, 3587/16 - 45 ze dne 11. ledna 2017, 4000/16 - 56 ze dne 16. ledna 2017, 3855/16 - 65 ze dne 20. ledna 2017, 4100/16 - 54 ze dne 24. ledna 2017, 2891/16 - 87 ze dne 25. ledna 2017, 4011/16 - 33 ze dne 30. ledna 2017, 4184/16 - 57 ze dne 30. ledna 2017, 120/17 - 52 ze dne 30. ledna 2017, 3801/16 - 58 ze dne 30. ledna 2017, 50/17 - 41 ze dne 30. ledna 2017, 110/17 - 59 ze dne 31. ledna 2017, 60/17 - 68 ze dne 1. února 2017, 40/17 - 42 ze dne 3. února 2017, 4200/16 - 29 ze dne 13. února 2017, 10/17 - 52 ze dne 14. února 2017, 20/17 - 53 ze dne 26. ledna 2017, 1293/17 - 75 ze dne 7. března 2017, 1000/17 - 40 ze dne 9. března 2017, 1347/17 - 49 ze dne 16. března 2017, 1791/17 - 32 ze dne 20. března 2017, 30/17 - 49 ze dne 22. března 2017, 2158/17 - 44 ze dne 31. března 2017, 2095/17 - 45 ze dne 4. dubna 2017, 2545/17 - 33 ze dne 11. dubna 2017, 2546/17 - 57 ze dne 18. dubna 2017, 2544/17 - 43 ze dne 18. dubna 2017, 2500/17 - 43 ze dne 18. dubna 2017, 2888/17 - 47 ze dne 20. dubna 2017, 2800/17 - 43 ze dne 24. dubna 2017, 3256/17 - 41 ze dne 15. května 2017, 3300/17 - 47 ze dne 23. května 2017, 4000/17 - 48 ze dne 31. května

2017, 4297/17 - 52 ze dne 7. června 2017, 4258/17 - 45 ze dne 8. června 2017, 4296/17 - 67 ze dne 9. června 2017, 4262/17 - 39 ze dne 9. června 2017, 4261/17 - 53 ze dne 12. června 2017, 4256/17 - 36 ze dne 12. června 2017, 4260/17 - 45 ze dne 13. června 2017, 4295/17 - 34 ze dne 14. června 2017, 4299/17 - 39 ze dne 19. června 2017, 4257/17 - 54 ze dne 19. června 2017, 4259/17 - 38 ze dne 19. června 2017, 4298/17 - 40 ze dne 20. června 2017, 4312/17 - 46 ze dne 21. června 2017, 5000/17 - 43 ze dne 4. července 2017, 5423/17 - 41 ze dne 18. července 2017, 5600/17 - 50 ze dne 2. srpna 2017, 8200/17 - 73 ze dne 4. října 2017, 8000/17 - 58 ze dne 11. října 2017, 8300/17 - 28 ze dne 18. října 2017, 10/18 - 47 ze dne 7. února 2018, 1000/18 - 47 ze dne 23. února 2018, 6500/18 - 49 ze dne 2. října 2018, 1300/18 - 39 ze dne 8. března 2018, 965/18 - 42 ze dne 13. března 2018, 1390/18 - 48 ze dne 15. března 2018, 1501/18 - 46 ze dne 20. března 2018, 1509/18 - 34 ze dne 28. března 2018, 2158/18 - 50 ze dne 23. května 2018, 3458/18 - 44 ze dne 4. června 2018, 4316/18 - 47 ze dne 3. července 2018, 4313/18 - 48 ze dne 10. července 2018, 4314/18 - 56 ze dne 12. července 2018, 4317/18 - 47 ze dne 19. července 2018, 5003/18 - 67 ze dne 25. července 2018, 4318/18 - 49 ze dne 7. srpna 2018, 5010/18 - 68 ze dne 8. srpna 2018, 5001/18 - 56 ze dne 9. srpna 2018, 5002/18 - 56 ze dne 9. srpna 2018, 5317/18 - 58 ze dne 15. srpna 2018, 5005/18 - 43 ze dne 16. srpna 2018, 5323/18 - 54 ze dne 20. srpna 2018, 5508/18 - 51 ze dne 20. srpna 2018, 5318/18 - 63 ze dne 24. srpna 2018, 5423/18 - 50 ze dne 24. srpna 2018, 5319/18 - 57 ze dne 27. srpna 2018, 5605/18 - 40 ze dne 29. srpna 2018, 5422/18 - 49 ze dne 6. září 2018, 7501/18 - 58 ze dne 31. října 2018, 7500/18 - 53 ze dne 12. listopadu 2018, 7749/18 - 73 ze dne 22. listopadu 2018, 8025/18 - 52 ze dne 30. listopadu 2018, 8028/18 - 73 ze dne 3. prosince 2018, 8027/18 - 78 ze dne 10. prosince 2018, 8033/18 - 55 ze dne 11. prosince 2018, 9125/18 - 52 ze dne 24. ledna 2019, 100/19 - 57 ze dne 1. února 2019, 400/19 - 55 ze dne 7. února 2019, 246/19 - 39 ze dne 14. února 2019, 245/19 - 47 ze dne 14. února 2019, 500/19 - 40 ze dne 19. února 2019, 600/19 - 85 ze dne 19. února 2019, přiznával oprávněným zastoupeným advokátem Mgr. Janem Ševčíkem (evidenční číslo ČAK: 10230) náhradu nákladů za šablonovitou předexekuční výzvu ve výši celého úkonu právní služby, ačkoliv se jednalo o jednoduchou výzvu k plnění nebo zjevně neúčelný úkon, čímž měl závažně porušit povinnosti stanovené právním předpisem, zejm. § 46 odst. 1 a § 88 odst. 1 ve spojení s § 87 odst. 2 věta první exekučního řádu, a dále § 151 odst. 2 občanského soudního řádu ve spojení s § 52 exekučního řádu a čl. 5 odst. 1 stavovského předpisu ze dne 28. 2. 2006, kterým se stanoví Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže soudních exekutorů,

2. jakožto soudní exekutor pověřený výkonem exekutorského úřadu po přesně nezjištěnou dobu, nejméně však od 25. října 2016 do 19. února 2019, systematickým způsobem, nejméně však v příkazech k úhradě nákladů exekuce čj. 204 EX 1235/16 - 63 ze dne 25. října 2016, 1532/16 - 63 ze dne 4. listopadu 2016, 2543/16 - 67 ze dne 30. prosince 2016, 3303/16 - 54 ze dne 5. ledna 2017, 3587/16 - 45 ze dne 11. ledna 2017, 4000/16 - 56 ze dne 16. ledna 2017, 3855/16 - 65 ze dne 20. ledna 2017, 4100/16 - 54 ze dne 24. ledna 2017, 2891/16 - 87 ze dne 25. ledna 2017, 4011/16 - 33 ze dne 30. ledna 2017, 4184/16 - 57 ze dne 30. ledna 2017, 120/17 - 52 ze dne 30. ledna 2017, 3801/16 - 58 ze dne 30. ledna 2017, 50/17 - 41 ze dne 30. ledna 2017, 110/17 - 59 ze dne 31. ledna 2017, 60/17 - 68 ze dne 1. února 2017, 40/17 - 42 ze dne 3. února 2017, 4200/16 - 29 ze dne 13. února 2017, 10/17 - 52 ze dne 14. února 2017, 20/17 - 53 ze dne 26. ledna 2017, 1293/17 - 75 ze dne 7. března 2017, 1000/17 - 40 ze dne 9. března 2017, 1791/17 - 32 ze dne 20. března 2017, 30/17 - 49 ze dne 22. března 2017, 2095/17 - 45 ze dne 4. dubna 2017, 2545/17 - 33 ze dne 11. dubna 2017,

pokračování

2546/17 - 57 ze dne 18. dubna 2017, 2544/17 - 43 ze dne 18. dubna 2017, 2500/17 - 43 ze dne 18. dubna 2017, 2888/17 - 47 ze dne 20. dubna 2017, 2800/17 - 43 ze dne 24. dubna 2017, 3256/17 - 41 ze dne 15. května 2017, 3300/17 - 47 ze dne 23. května 2017, 4000/17 - 48 ze dne 31. května 2017, 4297/17 - 52 ze dne 7. června 2017, 4258/17 - 45 ze dne 8. června 2017, 4296/17 - 67 ze dne 9. června 2017, 4262/17 - 39 ze dne 9. června 2017, 4261/17 - 53 ze dne 12. června 2017, 4256/17 - 36 ze dne 12. června 2017, 4260/17 - 45 ze dne 13. června 2017, 4295/17 - 34 ze dne 14. června 2017, 4299/17 - 39 ze dne 19. června 2017, 4257/17 - 54 ze dne 19. června 2017, 4259/17 - 38 ze dne 19. června 2017, 4298/17 - 40 ze dne 20. června 2017, 4312/17 - 46 ze dne 21. června 2017, 5000/17 - 43 ze dne 4. července 2017, 5423/17 - 41 ze dne 18. července 2017, 5600/17 - 50 ze dne 2. srpna 2017, 8200/17 - 73 ze dne 4. října 2017, 8000/17 - 58 ze dne 11. října 2017, 8300/17 - 28 ze dne 18. října 2017, 10/18 - 47 ze dne 7. února 2018, 1000/18 - 47 ze dne 23. února 2018, 6500/18 - 49 ze dne 2. října 2018, 1300/18 - 39 ze dne 8. března 2018, 965/18 - 42 ze dne 13. března 2018, 1390/18 - 48 ze dne 15. března 2018, 1501/18 - 46 ze dne 20. března 2018, 1509/18 - 34 ze dne 28. března 2018, 2158/18 - 50 ze dne 23. května 2018, 3458/18 - 44 ze dne 4. června 2018, 4316/18 - 47 ze dne 3. července 2018, 4313/18 - 48 ze dne 10. července 2018, 4314/18 - 56 ze dne 12. července 2018, 4317/18 - 47 ze dne 19. července 2018, 5003/18 - 67 ze dne 25. července 2018, 4318/18 - 49 ze dne 7. srpna 2018, 5010/18 - 68 ze dne 8. srpna 2018, 5001/18 - 56 ze dne 9. srpna 2018, 5002/18 - 56 ze dne 9. srpna 2018, 5317/18 - 58 ze dne 15. srpna 2018, 5005/18 - 43 ze dne 16. srpna 2018, 5323/18 - 54 ze dne 20. srpna 2018, 5508/18 - 51 ze dne 20. srpna 2018, 5318/18 - 63 ze dne 24. srpna 2018, 5423/18 - 50 ze dne 24. srpna 2018, 5319/18 - 57 ze dne 27. srpna 2018, 5605/18 - 40 ze dne 29. srpna 2018, 5422/18 - 49 ze dne 6. září 2018, 7501/18 - 58 ze dne 31. října 2018, 7500/18 - 53 ze dne 12. listopadu 2018, 7749/18 - 73 ze dne 22. listopadu 2018, 8025/18 - 52 ze dne 30. listopadu 2018, 8028/18 - 73 ze dne 3. prosince 2018, 8027/18 - 78 ze dne 10. prosince 2018, 8033/18 - 55 ze dne 11. prosince 2018, 9125/18 - 52 ze dne 24. ledna 2019, 100/19 - 57 ze dne 1. února 2019, 400/19 - 55 ze dne 7. února 2019, 246/19 - 39 ze dne 14. února 2019, 245/19 - 47 ze dne 14. února 2019, 500/19 - 40 ze dne 19. února 2019, 600/19 - 85 ze dne 19. února 2019, přiznával oprávněným zastoupeným advokátem Mgr. Janem Ševčíkem (evidenční číslo ČAK: 10230) náhradu nákladů za šablonovitý, formulářový návrh na předvolání povinného k prohlášení o majetku, ačkoliv šlo zjevně o úkon neúčelný, čímž měl závažně porušit povinnosti stanovené právním předpisem, zejm.: § 46 odst. 1 exekučního řádu, § 88 odst. 1 ve spojení s § 87 odst. 2 věta první exekučního řádu, § 151 odst. 2 občanského soudního řádu ve spojení s § 52 exekučního řádu a čl. 5 odst. 1 stavovského předpisu ze dne 28. 2. 2006, kterým se stanoví Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže soudních exekutorů,

3. jakožto soudní exekutor pověřený výkonem exekutorského úřadu po přesně nezjištěnou dobu, nejméně však od 5. ledna 2017 do 19. února 2019, systematickým způsobem, nejméně však v příkazech k úhradě nákladů exekuce čj. 204 EX 3303/16 - 54 ze dne 5. ledna 2017, 4100/16 - 54 ze dne 24. ledna 2017, 2891/16 - 87 ze dne 25. ledna 2017, 4011/16 - 33 ze dne 30. ledna 2017, 120/17 - 52 ze dne 30. ledna 2017, 3801/16 - 58 ze dne 30. ledna 2017, 50/17 - 41 ze dne 30. ledna 2017, 110/17 - 59 ze dne 31. ledna 2017, 60/17 - 68 ze dne 1. února 2017, 10/17 - 52 ze dne 14. února 2017, 20/17 - 53 ze dne 26. ledna 2017, 1293/17 - 75 ze dne 7. března 2017, 1000/17 - 40 ze dne 9. března 2017, 30/17 - 49 ze dne 22. března 2017, 2095/17 - 45 ze dne 4. dubna 2017, 2500/17 - 43 ze dne 18. dubna 2017, 2888/17 - 47 ze dne 20. dubna 2017, 2800/17 - 43 ze dne 24. dubna 2017, 3300/17 - 47 ze dne 23. května 2017, 4297/17 - 52 ze dne 7. června 2017, 4296/17 - 67 ze dne 9. června 2017, 4256/17 - 36

ze dne 12. června 2017, 4260/17 - 45 ze dne 13. června 2017, 4295/17 - 34 ze dne 14. června 2017, 4257/17 - 54 ze dne 19. června 2017, 4259/17 - 38 ze dne 19. června 2017, 4312/17 - 46 ze dne 21. června 2017, 5000/17 - 43 ze dne 4. července 2017, 5423/17 - 41 ze dne 18. července 2017, 5600/17 - 50 ze dne 2. srpna 2017, 8200/17 - 73 ze dne 4. října 2017, 8300/17 - 28 ze dne 18. října 2017, 10/18 - 47 ze dne 7. února 2018, 1390/18 - 48 ze dne 15. března 2018, 4316/18 - 47 ze dne 3. července 2018, 4313/18 - 48 ze dne 10. července 2018, 4317/18 - 47 ze dne 19. července 2018, 5003/18 - 67 ze dne 25. července 2018, 4318/18 - 49 ze dne 7. srpna 2018, 5001/18 - 56 ze dne 9. srpna 2018, 5002/18 - 56 ze dne 9. srpna 2018, 5317/18 - 58 ze dne 15. srpna 2018, 5323/18 - 54 ze dne 20. srpna 2018, 5318/18 - 63 ze dne 24. srpna 2018, 5319/18 - 57 ze dne 27. srpna 2018, 5605/18 - 40 ze dne 29. srpna 2018, 8028/18 - 73 ze dne 3. prosince 2018, 100/19 - 57 ze dne 1. února 2019, 400/19 - 55 ze dne 7. února 2019, 600/19 - 85 ze dne 19. února 2019, přiznával oprávněným zastoupeným advokátem Mgr. Janem Ševčíkem (evidenční číslo ČAK: 10230) náhradu nákladů za šablonovitý, formulářový návrh na provedení exekuce prodejem movité věci, ačkoliv šlo zjevně o úkon neúčelný, čímž měl závažně porušit povinnosti stanovené právním předpisem, zejm.: § 46 odst. 1 exekučního řádu, § 88 odst. 1 ve spojení s § 87 odst. 2 věta první exekučního řádu, § 151 odst. 2 občanského soudního řádu ve spojení s § 52 exekučního řádu a čl. 5 odst. 1 stavovského předpisu ze dne 28. 2. 2006, kterým se stanoví Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže soudních exekutorů,

4. jakožto soudní exekutor pověřený výkonem exekutorského úřadu v přesně nezjištěném počtu řízení, nejméně však sp. zn. 204 EX 5319/18, 5323/18, 5508/18, 5605/18, 4316/18, 4317/18, 5317/18, 5318/18, 4312/17, 4313/18, 4314/18, 4318/18, 4296/17, 4297/17, 4298/17, 4299/17, 4257/17, 4258/17, 4259/17, 4260/17, 4261/17, 4262/17, 4295/17, 2545/17, 2546/17, 3256/17, 4256/17, 5423/18, 5423/17, 2543/16, 2544/17, 2158/18, 3458/18, 9125/18, 5422/18, 6500/18, 7500/18, 7501/18, 7749/18, 8025/18, 8027/18, 8028/18, 5001/18, 5002/18, 5003/18, 5005/18, 5010/18, 1300/18, 1390/18, 1501/18, 1509/18, 246/19, 245/19, 8033/18, 1235/16, 3303/16, 3587/16, 4000/16, 4011/16, 4100/16, 4200/16, 10/17, 20/17, 30/17, 40/17, 50/17, 60/17, 110/17, 120/17, 1000/17, 2500/17, 2800/17, 2888/17, 3300/17, 4000/17, 5000/17, 5600/17, 8000/17, 8200/17, 8300/17, 10/18, 1000/18, 100/19, 400/19, 500/19, 600/19, 1347/17, 4184/16, 1293/17, 1532/16, 2891/16, 3855/16, 1791/17, 2158/17, 3801/16, 2095/17, 965/18, po přesně nezjištěnou dobu, nejméně však od 19. září 2016 do dne podání kárné žaloby, prováděl exekuce ve prospěch oprávněných zastoupených Mgr. Janem Ševčíkem (evidenční číslo ČAK: 10230), u kterého byl zaměstnán od 2. června 2014 do 1. července 2016 na pozici advokátního koncipienta, a činil tak, aniž by věci předložil exekučním soudům k rozhodnutí o jeho vyloučení z důvodu podjatosti, čímž měl závažně porušit povinnosti stanovené právním předpisem, zejm.: § 29 odst. 3 exekučního řádu a čl. 3 odst. 1 a čl. 5 odst. 1 stavovského předpisu ze dne 28. 2. 2006, kterým se stanoví Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže soudních exekutorů, a zároveň tímto jednáním závažně ohrozil důstojnost exekutorského povolání a ohrozil důvěru v nezávislý, nestranný, odborný a spravedlivý výkon exekuční činnosti,

5. jakožto soudní exekutor pověřený výkonem exekutorského úřadu neodmítnul provádět úkony exekuční činnosti v nově zahájených exekučních řízeních poté, co se dostal v přesně nezjištěnou dobu, nejméně však od 1. ledna 2018, do stavu přímé ekonomické závislosti na skupině oprávněných zastupovaných Mgr. Janem Ševčíkem (evidenční číslo ČAK: 10230), čímž měl závažně porušit povinnosti stanovené právním předpisem, zejm.: § 2 odst. 2

pokračování

exekučního řádu, § 30 odst. 1 písm. a) exekučního řádu a čl. 3 odst. 1 stavovského předpisu ze dne 28. 2. 2006, kterým se stanoví Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže soudních exekutorů, a zároveň tímto jednáním závažně ohrozil důstojnost exekutorského povolání a ohrozil důvěru v nezávislý, nestranný, odborný a spravedlivý výkon exekuční činnosti,

6. jakožto soudní exekutor pověřený výkonem exekutorského úřadu jednal v hospodářském styku v rozporu s dobrými mravy soutěže mezi soudními exekutory tím, že po přesně nezjištěnou dobu, nejméně však od 25. října 2016 do 19. února 2019, systematickým způsobem, nejméně však v příkazech k úhradě nákladů exekuce čj. 204 EX označených pod bodem 1 (viz výše) přiznával oprávněným zastoupeným advokátem Mgr. Janem Ševčíkem (evidenční číslo ČAK: 10230) náhradu nákladů za šablonovité, formulářové nebo fiktivní úkony právní pomoci, či ji přiznával v nezákonné výši, a tímto jednáním mohl způsobit újmu jiným soutěžitelům nebo účastníkům dotčených exekučních řízení, čímž měl závažně porušit povinnosti stanovené právním předpisem, zejm.: § 2976 občanského zákoníku, čl. 3 odst. 1 a čl. 14 odst. 1 věta první a odst. 3 stavovského předpisu ze dne 28. 2. 2006, kterým se stanoví Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže soudních exekutorů,

č í m ž s e m ě l d o p u s t í t

závažného kárného deliktu podle § 116 odst. 3 písm. a) a b) exekučního řádu,

z a s t a v u j e .

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci a kárná žaloba

[1] Dne 25. 3. 2020 podal předseda kontrolní komise Exekutorské komory ČR (dále též „kárný žalobce“, či „kárný navrhovatel“) k Nejvyššímu správnímu soudu jako soudu kárnému (viz § 3 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, dále též „kárný řád“) kárnou žalobu proti shora označenému soudnímu exekutorovi (dále též „kárně obviněný“, „soudní exekutor“, či „exekutor“), ve které jej viní ze shora označených skutků – ad 1) až ad 6). K jednotlivým skutkům kárný žalobce v kárné žalobě uvedl následující:

[2] Ke skutku ad 1) zejména uvedl, že při kontrole exekutorského úřadu kárně obviněného konané dne 10. 4. 2019 zjistili členové kontrolní skupiny Exekutorské komory náhodným výběrem, že kárně obviněný systematickým způsobem postupoval tak, že ve spisech, kde byli oprávnění zastupováni advokátem Mgr. Janem Ševčíkem, přiznával těmto

oprávněným náhradu nákladů za šablonovitou předexekuční výzvu ve výši celého úkonu právní služby, ačkoliv se jednalo o jednoduchou výzvu k plnění nebo zjevně neúčelný úkon. Kárný žalobce byl názoru, že pakliže by vůbec za učiněné předexekuční výzvy měla být přiznána náhrada, pak je namístě tyto úkony ocenit pouze jako půlúkon podle § 11 odst. 2 písm. h) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů.

[3] Ke skutku ad 2) kárný žalobce zejména uvedl, že při kontrole exekutorského úřadu kárně obviněného konané dne 10. 4. 2019 zjistili členové kontrolní skupiny Exekutorské komory náhodným výběrem, že soudní exekutor systematickým způsobem postupoval tak, že ve spisech, kde byli oprávnění zastupováni advokátem Mgr. Janem Ševčíkem, přiznával těmto oprávněným náhradu nákladů za šablonovitý, formulářový návrh na předvolání povinného k prohlášení o majetku, ačkoliv šlo zjevně o úkon neúčelný. Šablonovitý návrh na předvolání byl činěn systematicky a automatizovaně. Náhrady za tento návrh byly oprávněnému přiznány v brzkém stádiu exekučního řízení, kdy nebylo jisté, zda povinní uhradí dobrovolně (§ 46 odst. 6 exekučního řádu). Podle kárného žalobce návrhy právního zástupce oprávněných byly veskrze nadbytečnými úkony, které dle názoru kárného žalobce sledovaly (stejně jako v případě předexekuční výzvy) pouze dobytí renty při vymáhání bagatelních pohledávek. Povinní byli sice exekutorem předvoláváni k prohlášení o majetku, nicméně v žádném z kontrolovaných spisů nebylo prohlášení o majetku provedeno. V dalším poukázal kárný žalobce na text žaloby stran žalovaného skutku ad 1).

[4] Ke skutku ad 3) kárný žalobce zejména uvedl, že při kontrole exekutorského úřadu kárně obviněného konané dne 10. 4. 2019 zjistili členové kontrolní skupiny Exekutorské komory náhodným výběrem, že soudní exekutor systematickým způsobem postupoval tak, že ve spisech, kde byli oprávnění zastupováni advokátem Mgr. Janem Ševčíkem, přiznával těmto oprávněným náhradu nákladů za šablonovitý, formulářový návrh na provedení exekuce prodejem movité věci, ačkoliv šlo zjevně o úkon neúčelný. Náhradu za tento návrh soudní exekutor přiznával v brzkém stádiu exekučního řízení, kdy vůbec nebylo jisté, zda povinní uhradí dobrovolně nebo budou vůbec dány procesní předpoklady pro (pro)vedení exekuce daným způsobem. V dalším kárný žalobce odkázal na text žaloby stran skutku ad 1).

[5] Ke skutku ad 4) kárný žalobce zejména uvedl, že v návaznosti na kontrolní zjištění učiněná při kontrole exekutorského úřadu kárně obviněného provedené dne 10. 4. 2019 a z veřejně dostupných informací (Věstník České advokátní komory) plyne, že soudní exekutor byl od 2. 6. 2014 do 1. 7. 2016 zapsán v seznamu advokátních koncipientů (č. 39902) a jeho školitelem byl Mgr. Jan Ševčík. Předtím působil jako exekutorský koncipient soudních exekutorů Mgr. J. P. a Mgr. L. K., kteří oba jsou obchodními partnery Mgr. Jana Ševčíka a vymáhají pohledávky oprávněných jím zastupovaných. Kárně obviněný byl jmenován soudním exekutorem dne 1. 8. 2016, tj. fakticky bezprostředně navázal na výkon koncipientské praxe u Mgr. Jana Ševčíka. Ihned v průběhu roku 2016 napadlo soudnímu exekutorovi 4278 nových exekucí, z nichž většina byla ve prospěch oprávněných zastupovaných Mgr. Janem Ševčíkem. Soudní exekutor navíc sídlí na stejné adrese jako Mgr. Jan Ševčík. Mezi soudním exekutorem a Mgr. Janem Ševčíkem tedy nepochybně existují tak úzké vazby, že zde existují objektivní důvody k pochybnostem o nepodjatosti

pokračování

soudního exekutora k právnímu zástupci oprávněných. Za daných okolností měl soudní exekutor činit ve spisech pouze nezbytné úkony a předložit danou věc exekučnímu soudu k rozhodnutí o své případné podjatosti.

[6] Ke skutku ad 5) kárný žalobce zejména uvedl, že v návaznosti na kontrolní zjištění učiněná při kontrole exekutorského úřadu kárně obviněného provedené dne 10. 4. 2019 a z údajů z rejstříku zahájených exekucí plyne, že významná většina napadlých exekucí kárně obviněného je vedena ve prospěch skupiny oprávněných zastupovaných advokátem Mgr. Janem Ševčíkem (konkrétní údaje týkající se případů oprávněných zastupovaných Mgr. Janem Ševčíkem kárný žalobce zahrnul do tabulky, která je součástí kárné žaloby). Dle kárného žalobce je proto kárně obviněný ve stavu ekonomické závislosti na Mgr. Ševčíkovi. Ve stavu této ekonomické závislosti, která je paradoxně současně příčinou i důsledkem vytvořeného systému „tvorby příslušenství v podobě neúčelných úkonů právní pomoci“, jak je žalováno v bodech ad 1) až ad 3), se exekutor nacházel beze vší pochybnosti k 1. 1. 2018. Ostatně kárně obviněný se ve stavu závislosti na daném advokátovi nacházel ještě předtím, než se stal exekutorem, neboť byl jeho zaměstnancem. Dostane-li se soudní exekutor do stavu přímé ekonomické závislosti na jednom z účastníků řízení, je tím narušen princip nezávislého a nestranného rozhodování. Kárně obviněný tak měl vedení dalších exekučních řízení ve prospěch osob, na kterých byl ekonomicky zcela závislý, odmítnout (§ 30 exekučního řádu), popř. učinit jiná vhodná opatření.

[7] Ke skutku ad 6) kárný žalobce zejména uvedl, že systém vymáhání práva soudními exekutory je založen na hospodářské soutěži mezi těmito exekutory. Úkolem dohledových orgánů je dbát na kvalitu této soutěže, neboť i pro soutěž mezi soudními exekutory platí, že nekalá soutěž je zakázána. Tím, že kárně obviněný přiznával v exekučních řízeních náhradu nákladů za šablonovité, formulářové nebo fiktivní úkony právní pomoci (či ji přiznával v nezákonné výši), narušil kvalitu soutěže mezi soudními exekutory, kteří se, aniž by se uchýlili k podobné praxi, nemohli reálně ucházet o pohledávky oprávněných. Současně tím kárně obviněný způsobil újmu svým zákazníkům, tj. účastníkům jím vedených řízení. Kdo se dostane v hospodářském styku do rozporu s dobrými mravy soutěže jednáním způsobilým přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, dopustí se nekalé soutěže. Kárně obviněný se přitom dle názoru kárného žalobce plošným přiznáváním nákladů exekuce za neúčelné úkony ocitl v rozporu s dobrými mravy soutěže.

[8] Na základě shora uvedených důvodů dospěl kárný žalobce k závěru, že soudní exekutor spácháním žalovaných skutků závažně porušil povinnosti stanovené právními předpisy, závažně ohrozil důstojnost exekutorského povolání a ohrozil důvěru v nezávislý, nestranný, odborný a spravedlivý výkon exekuční činnosti. Kárný žalobce proto navrhl posoudit jednání kárně obviněného jako kárná provinění ve smyslu ustanovení § 116 odst. 3 písm. a) a b) exekučního řádu. Současně navrhl, aby bylo kárně obviněnému uloženo kárné opatření dle uvážení kárného senátu.

[9] Kárný žalobce byl přitom názoru, že kárná žaloba byla podána včas ve vztahu ke všem žalovaným skutkům. Kárná žaloba musí být dle § 117 odst. 3 exekučního řádu podána do 3 let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo, tato lhůta byla u všech bodů žaloby zachována. K subjektivní lhůtě upravené v § 9 odst. 1 kárného řádu (podle kterého musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění) pak kárný žalobce

uvedl, že kontrola exekučního úřadu kárně obviněného v dané věci byla ukončena dne 26. 9. 2019 zasláním zprávy o provedení kontroly kárně obviněnému, popř. až marným uplynutím lhůty pro podání námitek, tj. o 14 dnů později. Subjektivní lhůta k podání žaloby byla proto dodržena.

II. Vyjádření kárně obviněného

[10] Kárně obviněný podal ke kárné žalobě obsáhlé vyjádření.

[11] Poukázal mj. na to, že kárná žaloba byla podána po uplynutí subjektivní lhůty ve smyslu § 9 odst. 1 kárného řádu. Nesouhlasil s tvrzením kárného žalobce, že subjektivní lhůta k podání kárné žaloby započala běžet dne 26. 9. 2019, kdy byla kárně obviněnému zaslána zpráva o provedení kontroly, popř. až marným uplynutím lhůty pro podání námitek, tj. o 14 dnů později. Podle kárně obviněného subjektivní šestiměsíční lhůta k podání kárné žaloby začala běžet nejpozději dnem provedení kontroly, tj. dnem 10. 4. 2019. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že okamžikem, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, je okamžik jeho vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní hodnocení. Tuto vědomost získal kárný žalobce již na základě kontroly provedené dne 10. 4. 2019, které se kárný žalobce (předseda kontrolní komise Exekutorské komory) ostatně osobně účastnil. Podle kárně obviněného nadto mohl mít kárný žalobce již před zahájením kontroly dostatek informací o skutečích, které klade kárně obviněnému za vinu, a měl tedy k dispozici indicie, z nichž lze na existenci kárného provinění usuzovat (o tom svědčí, že dva členové kontrolní komise se ihned po zahájení kontroly dožadovali přístupu do informačního systému a možnosti zahájit kontrolu konkrétních spisů dle jejich výběru a dotazovali se výhradně na to, kde lze v systému nalézt vyčíslení nákladů oprávněného). Na základě uvedeného je tedy kárně obviněný přesvědčen, že kárná žaloba (podaná dne 25. 3. 2020) byla kárným navrhovatelem podána opožděně, neboť nejzazší okamžik počátku běhu šestiměsíční subjektivní lhůty k jejímu podání byl den provedení kontroly, tj. 10. 4. 2019. Z tohoto důvodu tak subjektivní lhůta pro podání kárné žaloby kárnému navrhovateli uplynula nejpozději dnem 10. 10. 2019. Kárně obviněný proto navrhl, aby řízení o kárné žalobě bylo v celém rozsahu v souladu s § 14 písm. a) kárného řádu zastaveno.

[12] V dalších částech svého vyjádření kárně obviněný poukázal i na uplynutí objektivní lhůty u některých dílčích útoků a nedodržení podmínek ukončení kontroly v souladu se Stavovským předpisem Exekutorské komory České republiky č. 3/2013 Věstníku ze dne 1. září 2012, o kontrolní komisi Exekutorské komory České republiky (dále též „stavovský předpis o kontrolní komisi“). Dále se pak, pro případ, že i přes výše uvedené dospěje kárný soud k závěru, že je třeba kárnou žalobu věcně projednat, obsáhle a detailně vyjádřil i k jednotlivým skutkům, které mu byly kladeny za vinu, a dovodil, že vytýkané skutky nejsou kárným proviněním, v důsledku čehož by měl být zproštěn kárných obvinění ve všech bodech kárné žaloby (pokud nebude kárné řízení zastaveno pro opožděnost kárné žaloby).

III. Replika kárného navrhovatele

[13] Kárný navrhovatel podal k vyjádření kárně obviněného dne 9. 6. 2020 repliku, ve které nesouhlasil s tím, že by kárná žaloba byla podána po uplynutí subjektivní lhůty dle § 9 odst. 1 kárného řádu. Uvedl, že kárná žaloba byla podána poté, co se kárný žalobce seznámil se závěry kontrolní skupiny a s námitkami kárně obviněného proti těmto zjištěním. Zopakoval, že kontrola byla ukončena dne 26. 9. 2019 zasláním zprávy o provedení kontroly kárně obviněnému, popř. až marným uplynutím lhůty k podání námitek, tj. o 14 dní později. Kárně obviněný podle kárného navrhovatele vychází z nesprávného předpokladu, že kontrolou je třeba rozumět pouze den, kde se kontrolní skupina dostaví do sídla soudního exekutora. Součástí kontroly ale není pouze kontrolní úkon spočívající v šetření v sídle soudního exekutora, ale také následné vyhodnocení a zpracování všech kontrolních zjištění. Celý kontrolní proces je završen až vypracováním a rozesláním zprávy o kontrole. Odvozovat lhůtu k podání žaloby od dne, kdy se konala samotná kontrola, by fakticky znamenalo nemožnost podání žaloby pro skutky, které jsou co do rozsahu složité. Předmětem kárné žaloby je dle kárného žalobce skutek spočívající v „*násobném, dlouhotrvajícím a systematickém jednání*.“ O takovém jednání se kárný žalobce dozvěděl až poté, co byla celá kontrola skončena, a poté, co byly prověřeny veškeré rozhodné listiny. Kárný žalobce byl proto názoru, že kárná žaloba byla podána včas. Výslovně dodal, že případné prodloužení kontrolního orgánu při prověřování indicií a vyhotovování kontrolní zprávy může být jistě skutečností rozhodnou (polehčující) pro stanovení trestu, nemůže však ničeho změnit na otázce viny. V dalších částech repliky pak kárný žalobce tvrdil, že kárná žaloba byla podána i v objektivní lhůtě a polemizoval s tvrzením kárně obviněného stran nedodržení stavovského předpisu o kontrolní komisi. Dále se vyjadřoval k tvrzením kárně obviněného stran jednotlivých žalovaných skutků.

IV. Včasnost žaloby

[14] Kárný soud se nejprve zabýval otázkou, zda byla kárná žaloba podána včas.

[15] Podle § 117 odst. 3 exekučního řádu musí být kárná žaloba podána do 3 let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Uvedené ustanovení tedy upravuje tzv. objektivní lhůtu k podání kárné žaloby (podpůrně viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2019, č. j. 14 Kse 1/2019 - 55, a ze dne 10. 9. 2019, č. j. 15 Kse 5/2018 - 135).

[16] Z posledně uvedeného rozhodnutí kárného senátu dále vyplývá, že v řízení o kárné odpovědnosti soudních exekutorů je nutno kromě tříleté objektivní lhůty dodržet i šestiměsíční subjektivní lhůtu dle § 9 odst. 1 kárného řádu. Obdobně viz i rozhodnutí kárného senátu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 15 Kse 1/2019 - 45.

[17] Podle § 9 odst. 1 kárného řádu *musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění.*

[18] Z konstantní judikatury kárného soudu vyplývá, že okamžikem, kdy se kárný navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, je okamžik jeho vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní hodnocení (viz rozhodnutí ze dne 12. 9. 2012, č. j. 12 Ksz 6/2012 - 105, či rozhodnutí ze dne 6. 9. 2017, č. j. 13 Kss 5/2017 - 120). Okamžik, od něhož se odvíjí počátek běhu subjektivní lhůty, přitom není možné ztotožňovat s okamžikem, kdy se kárný navrhovatel dozvěděl o všech skutečnostech rozhodných pro podání kárného návrhu. Tento okamžik nastává již tehdy, kdy má kárný navrhovatel k dispozici indicie, z nichž lze na existenci kárného provinění zatím pouze jen usuzovat. Pokud by se na straně kárného navrhovatele vyžadovala jistota o existenci kárného provinění, vedlo by to v praxi často k tomu, že by návrh na zahájení kárného řízení nemohl být vůbec podán, neboť kárný navrhovatel nemá k dispozici dostatečné nástroje pro zjišťování skutkového stavu věci; to je až úkolem samotného kárného řízení, jehož smysl by se tím do značné míry vyprazdňoval (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1898/09, jakož i rozhodnutí kárných senátů tohoto soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 13 Kss 5/2017 - 120, ze dne ze dne 10. 11. 2010, č. j. 15 Kse 3/2010 - 63, či ze dne 9. 2. 2011, č. j. 15 Kse 4/2010 - 52). Např. v posledně uvedeném rozhodnutí zdejší soud uvedl, že: „*Subjektivní lhůta 6 měsíců i objektivní lhůta 3 roky jsou, jak již bylo konstatováno, lhůtami prekluzivními, to znamená, že po jejich uplynutí již nelze kárnou žalobu podat. Pro určení počátku běhu šestiměsíční subjektivní prekluzivní lhůty je rozhodný výklad pojmu „dozvědět se“. Termín dozvědět se o kárném provinění přitom neznamená, že již v tomto okamžiku musí být najisto postaveno, že k jednání zakládajícímu kárné provinění došlo; zde postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání toho, že ke kárnému provinění došlo a kdo je za ně odpovědný, je až předmětem příslušného kárného řízení.*“

[19] Poukázat lze i na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 11 Kss 1/2017 - 80, podle něhož: *»(subjektivní) lhůta pro podání kárného návrhu neslouží kárnému navrhovateli k tomu, aby až poté, co již (v rámci svých možností) získal dostatečně komplexní představu o skutkovém stavu věci, zvážil, zda podá kárný návrh. Jinými slovy, nejde o „lhůtu na rozmyšlenou“, zda má být na základě již zjištěného stavu věci podán kárný návrh. Jejím smyslem je poskytnout kárnému navrhovateli dostatečný prostor k provedení vlastního šetření věci (s tím, že v jejím rámci musí být, pochopitelně, kárný návrh případně též podán). Právě proto se počátek jejího běhu upíná k okamžiku, kdy lze na základě získaných skutkových indicí již reálně uvažovat o možné existenci kárného provinění, tedy k okamžiku, kdy má kárný navrhovatel „vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní hodnocení“. Její využití slouží k tomu, aby (slovy kárné navrhovatelky) nebyl podáván kárný návrh, který je „spekulativní, neodůvodněný a ničím nepodložený“.*« (důraz přidán). Obdobně viz i rozhodnutí kárného senátu zdejšího soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 11 Kss 4/2017 - 49, jakož i navazující judikaturu kárných senátů.

[20] Z rozhodovací praxe kárných senátů dále plyne, že lhůtu k podání kárného návrhu nelze odvíjet od subjektivních skutečností odvislých pouze od vůle kárného žalobce, případně od zcela neuchopitelných postojů pracovníků dozorových orgánů (např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti nebo od personálního obsazení).

pokračování

S takovými právně irelevantními skutečnostmi počátek běhu lhůty stanovené pro zahájení kárného řízení nelze spojovat, neboť by tím byl popřen především ústavněprávní požadavek právní jistoty. Lhůta 6 měsíců je zcela postačující k tomu, aby byly získané indicie o existenci kárného provinění vyhodnoceny a vyvozeny z nich případné závěry a zpracovány podklady pro podání kárné žaloby (viz rozhodnutí kárného soudu ze dne 10. 11. 2010, č. j. 15 Kse 3/2010 - 63, dále pak viz i rozhodnutí ze dne 25. 9. 2012, č. j. 15 Kse 7/2012 - 65, ze dne 6. 9. 2017, č. j. 13 Kss 5/2017 - 120, jakož i nález Ústavního soudu ze dne 3. 10. 2002, sp. zn. IV. ÚS 302/02).

[21] Kárně obviněný ve svém vyjádření ke kárné žalobě uvedl, že šestiměsíční subjektivní lhůta k podání kárné žaloby začala běžet nejpozději dnem provedení kontroly, tj. dnem 10. 4. 2019. Kárný žalobce naopak v kárné žalobě tvrdil, že šestiměsíční subjektivní lhůtu k podání kárné žaloby je třeba odvozovat až od 26. 9. 2019, kdy byla předmětná kontrola ukončena zasláním zprávy o provedení kontroly kárně obviněnému, popř. až od marného uplynutí lhůty pro podání námitek (ke kterému došlo o 14 dní později).

[22] Kárný senát po posouzení všech rozhodných okolností (zejména obsahu kontrolního spisu předloženého kárným žalobcem a obsahu soudního spisu) a po přihlédnutí k zásadám, které ovládají kárné řízení, nemohl jinak, než souhlasit s kárně obviněným.

[23] Z § 9 odst. 1 kárného řádu jednoznačně vyplývá, že kárný návrh musí být podán nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel *dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění*. Zákon tedy nehovoří o tom, že by šestiměsíční lhůta měla začít běžet až v návaznosti na vypracování a zaslání zprávy o provedení kontroly kárně obviněnému (či dokonce ještě později – např. až od data, kdy soudní exekutor doručí kárnému žalobci své námítky proti obsahu zprávy o kontrole), jak kárný navrhovatel tvrdil v kárné žalobě. Zákon počátek běhu dané lhůty spojuje s okamžikem *dozvědění se o skutečnostech týkajících se kárného provinění*.

[24] Z obsahu kontrolního spisu (předloženého kárnému soudu po stanovené lhůtě a až po opakovaných výzvách) přitom nelze dovodit, že by se kárný žalobce dozvěděl o skutečnostech, na kterých stojí kárný návrh, později než na základě kontroly provedené dne 10. 4. 2019. Ve spisu se nachází vyrozumění o provedení kontroly (ze kterého plyne, že dne 10. 4. 2019 bude v sídle kárně obviněného provedena kontrola), přípis o zaslání zprávy o provedení kontroly kárně obviněnému a samotná zpráva o provedení kontroly (ze které plyne, že dne 10. 4. 2019 byla u kárně obviněného provedena kontrola). Jiné doklady, ze kterých by bylo lze dovodit pozdější *dozvědění se o skutečnostech týkajících se žalovaných kárných provinění* ve smyslu § 9 odst. 1 kárného řádu, se v poskytnutém spisu nenacházejí. I sám kárný žalobce ostatně v kárné žalobě tvrdí, že skutečnost, že kárně obviněný v případech oprávněných zastupovaných Mgr. Janem Ševčíkem přiznával náhradu nákladů za dle jeho názoru neúčelné úkony (předexekuční výzvy, návrhy na předvolání povinného k prohlášení o majetku a návrhy na provedení exekuce prodejem movité věci) „zjistili členové kontrolní skupiny náhodným výběrem při kontrole“. Ohledně skutků ad 4) a ad 6) pak kárný žalobce uvedl, že tyto zjistil „v návaznosti na kontrolní zjištění“. Již z uvedeného je zřejmé, že kárný žalobce se o indicích svědčících o existenci žalovaných kárných provinění dozvěděl dne 10. 4. 2019, kdy se do sídla kárně obviněného

dostavila kontrolní skupina (které byl kárný žalobce členem) a tato zde provedla předmětný kontrolní úkon. Z tvrzení samotného kárného žalobce v kárné žalobě vyplývá, že na základě tohoto kontrolního úkonu měl kárný žalobce k dispozici informace o tom, že kárně obviněný přiznával předmětné sporné náhrady nákladů řízení [viz skutky ad 1), 2), 3) a 6)] ve spisech zastupovaných jedním konkrétním advokátem [viz skutek ad) 4], který nadto vystupuje ve většině kontrolovaných exekučních spisů [viz ad 5)]. Kárný senát přitom nepřehlédl, že k detailnímu konkretizování popisu skutků ad 4) až ad 6) musel kárný žalobce disponovat i dalším informacemi (např. stran předchozích zaměstnavatelů kárně obviněného, případně stran přesného počtu jím vedených exekucí, ve kterých vystupuje Mgr. Ševčík). Z kontrolního spisu však neplyne, že by dané informace kárný žalobce zjistil až po provedení kontroly. Nadto, i pokud by tomu tak bylo, kroky kárného žalobce související se zjišťováním takových dalších konkrétních poznatků (např. nahlédnutí do evidence České advokátní komory a do rejstříku vedených exekucí – údaje z rejstříku vedených exekucí jsou nadto dle repliky kárného navrhovatele skutečností známou kárnému žalobci z úřední činnosti) by nebylo možno hodnotit jako úkony, od kterých je nutno odvíjet běh subjektivní lhůty k podání kárné žaloby, nýbrž pouze jako „došetrovací úkony“, k jejichž realizaci slouží právě uvedená šestiměsíční subjektivní lhůta dle § 9 odst. 1 kárného řádu (viz výše citovanou judikaturu).

[25] Pokud pak kárný žalobce v replice k vyjádření kárně obviněného tvrdil, že se s povahou žalovaných skutků seznámil až v okamžiku, kdy mu byla fakticky ve smyslu stavovského předpisu o kontrolní komisi předložena zpráva o provedení kontroly, odkazuje soud na výše uvedené a zdůrazňuje, že z kontrolního spisu předloženého kárnému soudu vyplývá, že kárný žalobce byl osobně přítomen provedení kontroly v sídle kárně obviněného, neboť byl členem předmětné kontrolní skupiny (viz zpráva o provedení kontroly). Dále je nutno uvést, že rozhodovací praxe Ústavního soudu a kárných senátů Nejvyššího správního soudu stojí na názoru, že z hlediska běhu subjektivní lhůty k podání kárné žaloby není podstatný den, kdy se informace rozhodné pro běh subjektivní lhůty dostanou do dispozice toho, kdo stojí v čele předmětné instituce (kárného žalobce), ale den, kdy se tyto dostanou do dispozice příslušné instituce, popř. příslušného pracoviště v této instituci (viz zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 10. 2002, sp. zn. IV. ÚS 302/02, viz i rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 13 Kss 5/2017 - 120; ze dne 10. 11. 2010, č. j. 15 Kse 3/2010 - 63, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 11 Kss 18/2011 - 251, či ze dne 25. 9. 2012, č. j. 15 Kse 7/2012 - 65).

[26] Jestliže se kárný žalobce zaštiťoval stavovským předpisem o kontrolní komisi (který upravuje postup při kontrole a při následném předávání jejich výsledků kárnému žalobci), konstatuje soud předně, že lhůta pro podání žaloby vyplývá ze zákona (§ 9 odst. 1 kárného řádu), a dodává, že je na orgánech Exekutorské komory, aby vnitřní postupy a předpisy nastavily tak, aby kárný žalobce mohl podat kárnou žalobu v zákonné lhůtě. Pro úplnost nutno dodat, že ačkoliv se kárný žalobce odvolává na stavovský předpis o kontrolní komisi, v daném případě zcela v souladu s tímto předpisem postupováno nebylo (mj. lze zmínit, že kárně obviněnému nebyla zaslána konečná podoba zprávy o kontrole – viz § 25 předmětného stavovského předpisu). Ze spisu nelze dovodit ani to, že by byly dodrženy lhůty uvedené v § 23 odst. 1 stavovského předpisu.

pokračování

[27] Odmítnout je pak dále nutno i tvrzení kárného žalobce (taktéž obsažené v jeho replice), že součástí kontroly není pouze kontrolní úkon spočívající v šetření v sídle soudního exekutora, ale také následné vyhodnocení a zpracování všech kontrolních zjištění, a že vzhledem k tomu, že předmětem kárné žaloby je skutek spočívající v „*násobném, dlouhotrvajícím a systematickém jednání*“, je nutné běh subjektivní lhůty odvíjet až od prověření veškerých rozhodných listin. Z výše citované judikatury totiž plyne, že k tomu, aby subjektivní lhůta započala běžet, stačí, jsou-li k dispozici indicie, z nichž lze na existenci kárného provinění zatím pouze jen usuzovat (rozhodnutí kárného senátu ze dne 9. 2. 2011, č. j. 15 Kse 4/2010 - 52, ze dne 5. 10. 2017, č. j. 11 Kss 1/2017 - 80, či ze dne 5. 10. 2017, č. j. 11 Kss 4/2017 - 49). Skutečnost, že již dnem provedení kontroly nebylo zcela zřejmé, kterých konkrétních postupů se mělo jednání kárně obviněného týkat, a nebylo možno určit rozsah tohoto jednání, na uvedeném závěru nic nemění, neboť právě pro prošetření prvotních informací indikujících možnou existenci kárného provinění slouží předmětná šestiměsíční lhůta (rozhodnutí kárného soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 11 Kss 4/2017 - 49, či ze dne 11. 3. 2020, č. j. 15 Kse 1/2019 - 45). V této souvislosti je namístě zopakovat i výše akcentovaný fakt, že ze spisového materiálu poskytnutého kárným žalobcem kárnému soudu nelze jakkoli dovodit existenci dalších – na kontrolu provedenou dne 10. 4. 2019 navazujících – úkonů zaměřených na okolnosti týkající se žalovaných kárných provinění. Nelze z něj dovodit ani to, že by faktická kontrola v sídle exekutora pokračovala i po datu 10. 4. 2019.

[28] K dalšímu tvrzení kárného žalobce uvedenému v replice, že odvozovat lhůtu k podání žaloby od dne, kdy se konala samotná kontrola, by fakticky znamenalo nemožnost podání žaloby pro skutky, které jsou co do rozsahu složité, konstatuje soud, že kárný řád nerozlišuje běh lhůt u *složitějších a jednodušších* případů. Podle názoru kárného soudu je šestiměsíční lhůta dostatečná k prověření rozhodných skutečností, resp. k podání kárné žaloby (viz i rozhodnutí kárného soudu ze dne 10. 11. 2010, č. j. 15 Kse 3/2010 - 63, a na něj navazující judikaturu). Kárný soud v minulosti posuzoval i kárné žaloby, ve kterých bylo tvrzena obdobná množina protiprávních úkonů, přičemž i přesto byly ze strany kárných žalobců dodrženy lhůty k podání kárné žaloby.

[29] Podle názoru kárného soudu je tedy v daném případě třeba počátek subjektivní lhůty ve smyslu § 9 odst. 1 kárného řádu odvíjet od kontroly provedené v sídle kárně obviněného dne 10. 4. 2019. Ostatně i konstantní judikatura zdejšího kárného soudu odvíjí běh subjektivní lhůty dle § 9 odst. 1 kárného řádu od okamžiku provedení kontroly (viz rozhodnutí ze dne 16. 4. 2013, č. j. 14 Kse 9/2012 - 143, ze dne 22. 9. 2014, č. j. 15 Kse 2/2014 - 56, ze dne 8. 2. 2011, č. j. 15 Kse 1/2009 - 90, ze dne 19. 9. 2011, č. j. 15 Kse 4/2011 - 62, a ze dne 24. 3. 2015, č. j. 14 Kse 7/2014 - 54). V souladu s uvedeným postupuje při podávání kárných žalob i Ministerstvo spravedlnosti (k tomu viz např. řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 14 Kse 2/2019).

[30] Kárný soud přitom nepřehlédl tvrzení kárného žalobce stran trvající či pokračující povahy kárných provinění. K tomuto tvrzení je zaprvé nutno uvést, že minimálně žalovaný skutek ad 6) (narušování hospodářské soutěže nadhodnoceným určováním náhrad nákladů řízení) je důsledkem tvrzených kárných provinění ad 1) až ad 3), spíše než trvajícím kárným proviněním. To stejné pak do jisté míry platí i pro žalovaný skutek ad 4) (podjatost) a skutek ad 5) (ekonomická závislost), který i sám kárný žalobce označuje „za

příčinu i důsledek vytvořeného systému tvorby příslušenství v podobě neúčelných úkonu právní pomoci.“ U žalovaného skutku ad 5) (ekonomická závislost) nadto není zcela zřejmé, zda kárný žalobce napadá (jednorázovou) skutečnost, že kárně obviněný neodmítnul provádět úkony exekuční činnosti v nově zahájených exekučních řízeních (ve kterých figuroval Mgr. Jan Ševčík), či (trvajících) skutečnost, že kárně obviněný byl tvrzeně po určitou dobu „*ekonomicky závislý na skupině oprávněných zastupovaných Mgr. Janem Ševčíkem*“. To stejné pak platí i pro žalovaný skutek ad 4) (podjatost), který kárný žalobce ve výroku jím podané kárné žaloby definoval jako provádění exekucí ve věcech zastupovaných Mgr. Janem Ševčíkem (trvajících stav) a současně jako jednorázová nepředložení daných věcí exekučním soudům k rozhodnutí o vyloučení kárně obviněného z důvodu podjatosti (podle § 29 odst. 3 exekučního řádu má exekutor svoji podjatost exekučnímu soudu oznámit neprodleně). Jak již přitom bylo výše zdůrazněno, z obsahu předloženého spisu neplyne, že by se kárný žalobce dozvěděl o skutečnostech zakládajících běh subjektivní lhůty ohledně uvedených skutků později než na základě kontroly provedené dne 10. 4. 2019. V souladu s dominující judikaturou kárných senátů nutno dodat, že trvajících a pokračujících povaha žalovaných kárných provinění má vliv na běh lhůty objektivní, která se odvíjí od data, kdy ke kárnému provinění došlo, nikoliv však již na běh lhůty subjektivní, která se odvíjí od okamžiku, kdy se kárný navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění (viz rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. 13 Kss 5/2014 - 122, ze dne 27. 11. 2014, č. j. 11 Kss 6/2014 - 50, ze dne 21. 1. 2019, č. j. 11 Kss 7/2018 - 207, či ze dne 10. 9. 2019, č. j. 15 Kse 5/2018 - 135).

[31] Stran otázky včasnosti kárné žaloby lze poukázat i na tvrzení kárně obviněného ve vyjádření ke kárné žalobě, kde uvedl, že kárný žalobce mohl mít povědomost o skutcích, které klade kárně obviněnému za vinu, již před zahájením kontroly, o čemž má svědčit, že dva členové kontrolní komise se ihned po zahájení kontroly dožadovali přístupu do informačního systému a možnosti zahájit kontrolu konkrétních spisů dle jejich výběru a dotazovali se výhradně na to, kde lze v systému nalézt vyčíslení nákladů oprávněného. Uvedené tvrzení přitom kárný navrhovatel v replice nijak nezpochybnil.

[32] Přisvědčení názoru kárného žalobce by bylo i v rozporu se shora citovanou judikaturou zapovídající odvíjení běhu lhůt od subjektivních skutečností odvislých pouze od vůle kárného žalobce, příp. od postupů jednotlivých pracovníků (a od jiných neuchopitelných skutečností) a v konečném důsledku by mohlo vést i k bezdůvodnému oddalování zahájení kárného řízení (rozhodnutí kárného soudu ve věcech sp. zn. 15 Kse 3/2010, sp. zn. 15 Kse 7/2012, sp. zn. 13 Kss 5/2017, sp. zn. 11 Kss 1/2017, sp. zn. 11 Kse 4/2017). Z této judikatury jakož i judikatury Ústavního soudu přitom pro kárné soudy vyplývá i nutnost zohlednění zásad a principů trestního práva, vč. principu spravedlivého procesu zahrnujícího i zásadu *in dubio pro reo* a od ní odvozených principů jdoucích ve prospěch kárně obviněných [srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2012, sp. zn. II. ÚS 1375/11 (N 156/66 SbNU 331), ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07 (N 198/51 SbNU 409), ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06 (N 142/46 SbNU 373), ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02 (N 143/28 SbNU 271), či ze dne 24. 7. 2007, sp. zn. I. ÚS 557/05 (N 116/46 SbNU 99)].

[33] Kárný soud tedy uzavírá, že se neztotožnil s názorem kárného žalobce, že kárná žaloba byla podána včas. Naopak přisvědčil kárně obviněnému, že kárná žaloba byla

pokračování

podána opožděně, neboť subjektivní šestiměsíční lhůta k podání kárné žaloby začala běžet nejpozději dne 10. 4. 2019 a skončila běžet dne 10. 10. 2019. Kárný žalobce však kárnou žalobu podal až dne 25. 3. 2020, tj. opožděně.

[34] S ohledem na výše uvedené tedy soudu nezbylo, než řízení o kárné žalobě zastavit podle § 14 písm. a) kárného řádu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda kárného senátu